

[Finansministeren.]

en særlig bekymring på dette område med hensyn til en sammenhæng mellem statens økonomi og tilskuds-fonden, kan vi snakke om det. Det, der for mig er afgørende, er, at når man vil lave et system, der skal kunne være en årrække, må man prøve at sikre, at det ikke bryder sammen, første gang det møder vanskeligheder, enten indenfor byerhvervene eller landbrugserhvervene. Har andre ærede medlemmer, særlig indenfor venstre og det konservative parti, planer, der bedre kan imødekomme dette ønske, så ser jeg meget gerne, at vi forhandler derom.

Den kommunale tillægsskat, hvorigennem pengene skal skaffes til veje, kunne man imidlertid ikke rigtigt lide. Hvorfor skulle de kommunale indkomstskatter være ens over hele landet, spurgte man. Ja, se det har jeg altså heller ikke foreslået. I det hele taget havde jeg — men jeg skal ikke bebrejde nogen det — det indtryk, at ingen af de to ærede ordførere, hr. Alfred Bøgh og hr. Poul Møller, egentlig rigtigt havde gennemskuet systemet, for den kommunale skat bliver ikke ens over hele landet, den bliver måske knap så ens, som jeg kunne ønske det. Den kan fortsat være meget forskellig for alle indkomster under 20 000 kr., og for indkomster, der overstiger dette beløb, vil den fortsat være forskellig, ganske vist i aftagende grad, jo større indkomsten bliver. Forskel vil der imidlertid altid være for den del af indtægterne, der ligger under 20 000 kr. Hvis man mener, at en kommune af den grund skulle gå hen og forhøje den almindelige kommunale skatteprocent for derigennem at få mere af de store indtægter, vil jeg sige, at det er ikke så let, al den stund man så samtidig tager mere af de små indtægter. Derfor forstår jeg ikke det, der siges fra den side af salen om, at gennemførelsen af dette forslag skulle befordre en uøkonomisk administration i kommunerne. Tværtom kunne man måske sige, at det vil lægge en vis spændetrøje om kommunerne. Jeg har hørt sådanne tanker fremsat, men kan heroverfor svare, at kommunernes indtægtsgrundlag gennem den foreslåede ordning forøges betydeligt. Netop undersøgelser, som jeg har ladet foretage i den senere tid, viser, at dette fuldtud holder stik, i hvert fald hvis vi som foreslået ophæver fradragsret-

ten for betalt statsindkomstskat og gennemfører forslaget om børnetilskud i stedet for børnefradrag.

Jeg skal så vende mig til det, der er blevet sagt om indkomstskatterne som helhed, herunder særlig statsindkomstskatten, og jeg kan lige så godt springe ud i det: der er sagt så meget om skattefradragsretten, at jeg måske også kan få lov at tale om den en lille stund. Jeg skal ikke gøre det langt.

Se, der har været fremsat mange forskellige anskuelser om dette problem. Det ærede medlem hr. Poul Møller har nærmest den anskuelse, at alt det, der er sagt i skattekommissionen, i professorudvalget og i det økonomiske fakultet, og alt det, der står i lærebøgerne, er noget værre sludder; de pågældende har slet ikke tænkt sig om. Det kan jeg ikke være enig med det ærede medlem i. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen lægger mere vægt på det rent politiske moment i sagen og fremdrager det argument — som er meget stærkt — som gør, at en stor del af befolkningen står så fast på, at vi skal bevare skattefradragsretten, nemlig at den, mener man, lægger loft over beskattningen og standser det, der i venstres og undertiden også i den konservative presse hedder den uhemmede skatteplyndring.

Må jeg kort sige om det egentlig saglige spørgsmål, som det ærede medlem hr. Poul Møller med megen kraft søgte at tage duften af, at det er ganske klart, at de høje skatteprocenter og den høje progression, som synes betydeligt større — det håber jeg vi er enige om — end den faktisk er, giver og gennem mange år har givet befolkningen et forkert indtryk af indkomstskattebyrden. Kommer man ud blandt skatteyderne, møder man det gang på gang — jeg tror ikke, det kan bestrides. Jeg tror i hvert fald, det ærede medlem skal være forsigtig med at hævde, at det nuværende system i meget stort omfang befordre lysten til at øge indtægten. Det er ikke det indtryk, man får, når man taler med folk.

Så er det blevet sagt, at på grund af skattefradragsreglen beskattes stigende indtægter og merindtægter hårdere end andre indtægter, og det kan man ikke komme udenom; det er ganske klart, at skattefradragsreglen kommer til sin fulde udfoldelse under forudsætning af, at den skat,